

Rozmowy na 100-lecie / Conversations for the 100th anniversary

Prof. Bogusław (Jacek) Maciejewski: *Niech dalej trzymają swój poziom*

W Instytucie Onkologii w Gliwicach zacząłem pracować 1 października 1970 r. Wtedy też pierwszy raz spotkałem się z *Nowotworami*. Wówczas to był zgrzebny, szary zeszyt. Ale każdy numer czytałem z zainteresowaniem. Dziesięć lat później wspólnie z kolegami opublikowaliśmy tam pracę *Wykonywanie indywidualnych osłon dla napromieniania o nieregularnych konturach* [1]. To było coś nowego, bo w tamtych czasach dominowały doniesienia koncentrujące się na klinicznym przebiegu różnych typów nowotworów. Leczenie w Polsce opierało się wtedy głównie na terapii rentgenowskiej, dość prostej chirurgii i – takiej z dzisiejszego punktu widzenia – raczkującej chemioterapii. Jeszcze nie mówiło się o skojarzonym leczeniu chorych na nowotwory czy indywidualnym podejściu do leczenia każdego pacjenta.

Kiedy w latach 80. byłem na stypendium naukowym i pracowałem w zakładzie radioterapii doświadczalnej, w Uniwersytecie Kalifornijskim w Los Angeles, z ciekawości poszedłem do biblioteki. I wśród medycznych czasopism zobaczyłem *Nowotwory*! Szkoda że były w języku polskim. A tam Polaków prawie w ogóle nie było. I nikt nie mógł tego czytać. Właśnie wtedy pomyślałem, że szkoda, że to nasze pismo nie jest po angielsku.

Nowotwory zaczęły się zmieniać, gdy redakcję objął prof. Edward Towpik. Zależało mu, żeby pismo dorosło do poziomu europejskiego. Unowocześnił szatę graficzną, okładkę. Zaczęły pojawiać się artykuły w języku angielskim.

W tamtym czasie publikowałem głównie w czasopismach amerykańskich i europejskich. W sumie opublikowałem ponad 200 prac. I kiedy byłem już prawie w wieku emerytalnym, dotarło do mnie, że zaniedbałem środowisko krajowe. Teraz skupiam się na tym, co tutaj, u nas. Ograniczyłem się do publikowania tylko w *Nowotworach*. Moje artykuły są często krytyczne, prowokujące. Zawsze uważałem (i dalej uważam), że medycyna, w tym onkologia i radioterapia, to pewnego rodzaju sztuka. Tymczasem obecnie wszystko opiera się na protokołach i standardach, co trochę zwalnia kolegów lekarzy z samodzielnego myślenia i jest antynomią spersonalizowanej terapii nowotworów.

Uważam, że w ciągu ostatnich lat *Nowotwory* bardzo się zmieniły. Obecnie nie odstają od innych europejskich czasopism anglojęzycznych – pod względem graficznym, edytorskim, tematyki publikowanych artykułów. I niech ten poziom dalej utrzymują. Może warto jeszcze pokazywać się za granicą? Niech w innych krajach dowiedzą się o naszym czasopiśmie. Niech autorzy przysyłają swoje artykuły. A przede wszystkim na to 100-lecie życzyłbym *Nowotworom*, aby uzyskały wreszcie wskaźnik Impact. To byłoby wspaniałe osiągnięcie.

Piśmiennictwo

1. Maciejewski B, Pamucka M, Geisler K. Wykonywanie indywidualnych osłon dla napromieniania o nieregularnych konturach [Making individual protective screens for irradiation fields of irregular contours]. *Nowotwory*. 1980; 30(1): 85–91.